

suoraan asiaan

KIRJOITTAJA OTTAA KANTAA.

Turha hakea vastakkainasettelua

Maahanmuutto on kuuma teema ensi vuoden eduskuntavaaleissa. Olisi hyvä, jos suomalainen keskustelu pääsisi vihdoin ylös suosta, jossa se on ollut jo pitkään.

Maahanmuutto käsitteenä tuli valtionhallintoon noin kymmenen vuotta sitten. Syntyi muun muassa monia kotouttamisprojekteja, kun virkamiehet ilmeisesti halusivat olla poliittisesti korrekkeja. Pian lehdistössä alettiin käyttää halventavaa mamu-nimitystä.

Kun lehdistö usein lähtee liikkeelle mustavalkoisella kysymyksenasettelulla, ääriryhmät saavat avoimen valtakirjan riehua netissä. Verkosta löytyy juuri nytkin teksti, jonka Suomen laki kieltää (www.palautus.org): ”Väkivallalla luomme paineita monikulttuuristeja vastaan. Kuka ei pelkäisi henkensä edestä, jos aktiivisimmat monikulttuuristajat kokevat väkivaltaisen kuoleman. Laajamittainen väkivalta tekee Suomesta vähemmän houkuttelevan asuinpaikan vierasperäiselle väestölle, jolloin poismuuttaminen alkaa olla houkuttelevampi vaihtoehto kuin tänne jääminen.”

Ei ole yllätys, että pari kuukautta sitten *Facebo-*

kiin ilmestyi ryhmä nimeltä ”Olen valmis istumaan muutamaan vuoden **Astrid Thorsin** taposta”. Ryhmän takana oli perussuomalainen kunta-aktiivisti. Silmiinpistävää oli lehdistön ja poliittisen eliitin passiivinen reaktio. Thorsin uhkailun häpeä leijuu Suomen yllä vielä pitkään.

Helsingin Sanomat julkaisi 15. maaliskuuta mielipidetutkimuksen, jonka tulos kertoi, että 60 prosenttia suomalaisista ei halua lisää maahanmuuttajia.

Sama lehti kirjoitti seuraavan päivän pääkirjoituksessaan, että gallupin kysymys ”Pitäisikö Suomeen ottaa lisää maahanmuuttajia?” on oikeastaan mieleton. Medialla on oma yhteiskunnallinen vastuunsa. Lehtien pitäisi miettiä kahdesti ennen kuin tekevät raflaavia otsikoita ilman järkevää kysymystä.

On todella turhaa hakea vastakkainasettelua.

Euroopan nopeimmin ikääntyvä maa tarvitsee maahanmuuttajia.

Medialla on vastuu tuoda todellisuus kansalaisten ulottuville. Maahanmuutto ja monikulttuurisuus ovat tosiasia. Saattaa olla, että Suomen etninen

homogeenisuus ei enää vastaa todellisuutta. Maahanmuutto on ilmiö, eikä sen tarvitse olla ihmiselle koko elämän mittainen taakka.

Median ei tarvitse kutsua maahanmuuttajataustaisiksi kaikkia niitä, jotka eroavat valtaväestöstä ihonväritään, uskonnoltaan tai nimeltään. Portugalilainen kirjallisuuspöytäkirjailija **Jose Saramago** on sanonut, että ”Euroopan tulevaisuus on monietninen tai sitä ei ole”.

Monet englantia, somaliaa, arabiaa tai venäjää puhuvat nuoret ovat syntyneet Suomessa. He ovat suomalaisia, eivät maahanmuuttajia. Sama pätee niihin tuhansiin adoptiolapsiin, jotka kasvavat suomalaisissa kodeissa.

Adrián Soto

HELSINGISSÄ ASUVA FREELANCER-TOIMITTAJA

Kirkon tiedote oli keho yritys purkaa pommi

Kirkon tiedotuskeskuksen **Iiris Kivimäki** kertasi tällä palstalla (*Journalisti* 9/2010) Suomen evankelis-luterilaisen kirkon pedofiiliaskandaalin uutisointia. Versio kaipaa tarkentamista.

Kirkkohallitus todellakin lähetti 19. huhtikuuta klo 12.34 tiedotteen, joka oli otsikoitu ”Kirkolle yksikin seksuaalinen hyväksikäyttötapa on liikaa”.

Tiedotteessa oli 29 virkettä, joista suurin osa liittyy kirkon toimiin ilmiön ennalta ehkäisemiseksi. Asian ydin oli virkeparissa: ”Viime aikojen julkinen keskustelu pedofiiliasta on tuonut luterilaisen kirkon perheyön tietoon joitakin tapauksia ja hyväksikäytön uhrien kertomuksia. Näihin kirkossa ja sen joissakin herätysliikkeissä tapautuneisiin yksittäisiin hyväksikäyttötapauksiin on puututtu.”

Yritimme saada kirkolta tiedon, kuinka monta tapusta oli ilmennyt. Se ei onnistunut sen paremmin Kivimäeltä kuin asian paimeneksi nimetyltä piispa **Seppo Häkkinen**lääkäriltä. Vain kukaan siltä, että he eivät olleet edes halunneet tietää.

Kirkon tiedotuskeskus ei liioin ohjannut lähestymään henkilöä, jonka se arvatenkin tiesi olevan asiasta parhaiten informoitu. Tavoitettuna tämä lopulta kertoi varsinaisen uutisen. Tapauksia oli tullut tietoon jo kymmeniä.

Sitä emme suinkaan panneet heti nettiin, vaan seuraavan aamun printtilehteen. Nettiarkistonsa mukaan *Kouvola Sanomat* oli julkaissut jo edellispäivänä klo 13.40 verkkouutisen ”Kirkko tuomitsee kaiken seksuaalisen hyväksikäytön”. Se koostui 12 virkkeestä, jotka oli poimittu kaikki suoraan kirkon tiedotteesta.

Olenaisinta jupakassa lienee se, että kansankirkkomme oli arvellut selviävänsä ikävän asian käsittelystä laatimalla niin sanotun pomminpurkutiedotteen. Asia kerrotaan mahdollisimman huomaamattomasti, jotta jälkikäteen voitaisiin viitata avoimeen tiedottamiseen.

Tämä on politiikasta ja liike-elämästä tuttu ilmiö, johon tiedotusvälineet eivät ehkä osaa vielä kirkon piirissä varautua. Kuten *Helsingin Sanomien* myöhemmästä uutisesta paljastui, lisää yksityiskohtia oli edelleenkin piilossa.

Henkilökohtaisena credona todettakoon, että luterilaiset on

erottanut eräistä muista kirkkokunnista, kulttuuripiireistä ja velallisista kahdeksannen käsken orjallinen noudattaminen. Pitäytykäämme siinä.

Hannu Miettunen

UUTISTOIMITUKSEN PÄÄLLIKKÖ,
TURUN SANOMAT

Jokainen yhtiö voidaan vallata

Journalistissa 9/2010 oli **Pekka Vehviläisen** artikkeli ”Mahdoton tehtävä”, jossa kuin leikkimielisesti suunniteltiin maakuntalehtien valtauksia. Haluan kommentoida joitakin hänen näkemyksiään kuin ”alalla olleena”.

Vehviläinen jättää kokonaan huomiotta ajallisen suuruusluokan. Maakuntalehdet muuttuivat monella tapaa 1980-luvun lopun ja 1990-luvun alkuvuosien omistumyllerryksissä.

Päinvastoin kuin Vehviläinen kirjoittaa, lehtiyhtiöt eivät maksaneet suuria osinkoja. Omistus oli hajallaan ja omistajat kokivat yhtiönsä enempi osuuskunniksi eivätkä osakkeet olleet mitään ”tuottopapereita”, huolimatta yhtiöiden erinomaisesta kannattavuudesta. Painokoneinvestointien takia oli menty pörssiin,

mutta omistajat jäivät hoitamatta ja osakkeiden arvot matoivat lähellä nimellisarvoja. Siksi ne kiinnostivat kaappareita.

Kokemukseni mukaan jokainen yhtiö on ennen pitkään valtavissa, kunhan valtaajalla on riittävästi pääomaa ja taitoa. Vaikka useiden yhtiöiden yhtiöjärjestyksen sisältyy Vehviläisen mainitsema osakkeiden lunastusmahdollisuus, sen käytössä tulevat vastaan usein monet seikat, muun muassa lunastusrahan riittävyys.

Omaa lehtikonserniaan rakentaessaan ”nurkasi” Alma Media voimallisesti myös oululaista Kalevaa, jolta loppuivat yhtiöjärjestyksen vaatimat lunastusrahat. Niinpä Kaleva joutui ja halusi suojautua muilla keinoilla. Sitä auttoi sekin, että Alma tuli tunnontuskiin ja vetäytyi hankkeesta.

Maakuntalehtien kilpailuasema on aika merkillinen. Niille ei ole ollut kunnollisia vaihtoehtoja. Mutta tilanne näyttää olevan muuttumassa nykyisen tietotekniikan ansiosta. Alalutokynys on madaltunut. Verkkolehdyt tulee, mutta Kaleva ja Alma suunnittelevat suuria painokoneinvestointeja. Taitavat kaivaa omaa hautaansa!

Pasi Asikainen

ENTINEN ”KASINOTALOUDEN KORPPIKOTKA”.

Asikaiselle Edellisen johdosta

Kiitos **Pasi Asikaiselle** terävistä kommentista. Ajallinen täsmennys on paikallaan. Kertoessani yhtiöiden osingonjaosta ja niiden tilanteesta tarkoitin lähinnä 2000-lukua. Kasinotalousvuosina ja vähän myöhemminkin asianlaita oli pitkälle sellainen kuin Asikainen sanoo.

Maakunnallisen lehtitalon suoran valtauksen helppoudesta olen eri mieltä.

1980-luvulla valtaajan tehtävä oli yhtä simppelempi kuin ketulla flamingotarhassa, mutta nyt matka nurkkaamisesta onnistuneeseen yörytökykseen on pitempi. Puolustus medialinnakkeissa on selvästi tehokkaammin järjestetty ja omistus sitoutuneempaa.

Verkkosanomalehdestä painetun sanomalehden todellisenä kilpailijana on vielä vaikea vaakuuttua. Esimerkiksi *Uusi Suomi* teki viime vuonna 275 000 euron liikevaihdolla tappiota 646 000 euroa.

Pääomistaja **Niklas Herlin** kertoo lehdestään, kuinka hän on tilanteesta johtuen ”jeesailut *Uutta Suomea* ihan käteisellä rahalla”.

Pekka Vehviläinen